

en Forøgelse, saaledes som Venstres Ordfører (S. C. Nørgaard) ogsaa nævnte, med 3 Mandater.

Det vilde paa Grundlag af den nuværende Valglovs Ordning være særdeles let at foretage en endogsaa klækkelig Nedsækering af Folketingets Medlemstal, hvis det var Formaalet, særdeles let endda. Man kunde gaa forskellige Veje. Den simpleste vilde vel være, at man gav de nuværende Amts- og Storkredse en mere ligelig Repræsentation end den, de har, at man altsaa tog noget mindre Hensyn til Befolkningstætheden — jeg skal om et Øjeblik komme ind paa dette — og noget mere til Vælger-tallet. I saa Fald vilde man utvivlsomt slet ikke behøve det ret store Antal Tillægsmandater, vi nu har. Det er nemlig ret stort i Forhold til Forholdstalsvalg i Amtskredse: 31. Man kunde sikkert nøjes med en halv Snes Mandater. Man vilde, hvis vi havde Amts- og Storkredse af nogenlunde ligelig Størrelse, med nogenlunde lige- ligt Indbyggerantal og med nogenlunde ligelig Repræsentation, kunne nøjes med et meget ringe Antal Tillægsmandater for at udjævne de Uligheder, der alligevel kunde fremkomme, fordi Amts- og Storkredsene maaske er lovlig smaa, naar Forholdstalsvalgmaaden skal blive effektiv. Man kunde ogsaa gaa den Vej at indføre større Kredse; jeg er for øvrigt ikke stemt derfor. Men der er altsaa en Vej, hvor man overordentlig simpelt kunde have ned-skaaret Folketingets Medlemstal med mindst en Snes Medlemmer.

Naar det fra flere Sider, særlig indenfor Venstre, er fremhævet saa stærkt, at man skulde til en Nedsækering af Rigsdagens Medlemstal, maa det forundre mig, at man altid opholder sig ved Folketinget. Venstres Ordfører talte nu om, at jo mindre en Forsamling var, des mere handledygtig og beslutsom og flittig var den. Men hvis dette gælder Folketinget, hvorfor gælder det da saa ikke ogsaa Landstinget? Der bestaar, som ærede Medlemmer vel ved, et gammelt om jeg saa maa sige grundlovmæssigt Forhold mellem de to Tings Medlemstal. Det har aldrig været lovligt fastslaet, men det er en god, gammel Tradition, at Folketinget skulde være omtrent dobbelt saa stort som Landstinget. Man har fastholdt det af mange Grunde, bl. a. ogsaa for at sikre Folketinget en vis Overvægt. Man har ment, det sikrede Folketinget en vis Overvægt, at det var det største Ting, det afspejlede fuldstændigere Stemningen i Befolkningen. Det var den gamle Opfattelse. Den hænger ogsaa sammen med den da-

værende Grundlovsparagraf om, at Folke-tingets Medlemstal skulde vokse, sammen med at Befolkningen voksede. Det var den gamle Opfattelse, som den Gang ogsaa raadede i Venstrekredse, at man sikrede den voksende Befolkning en større Valgret, naar ogsaa dens Repræsentationsantal voksede, saaledes at alle de mange brogede Forhold, der kom frem, og de mange Anskuelser kunde blive fuldt repræsenteret. Men det er altsaa en gammel Tradition, at Forholdet mellem Landstingets og Folke-tingets Medlemsantal omtrent skal være som 1 til 2.

Hvis man nu nedskærer Folketingets Medlemsantal betydeligt, ser man jo let, at dette Forhold forrykkes. Men det vilde ogsaa være let at nedskære Landstingsmændenes Antal. Man har sagt, at det ikke lader sig gøre indenfor den nuværende Grundlovs Ramme. Det passer ikke; det lader sig særdeles let gøre. Ganske vist er Repræsentationen for Storkøbenhavn, for Hovedstaden, fikseret i Grundloven til 10. Det blev gjort den Gang — efter min Mening med Urette —, for at Hovedstaden aldrig skulde faa en for stor Landstingsrepræsentation; det var i Strid med den lige Valgrets Princip. Men man glemte, eller lod i hvert Fald være med, at fikserede Landstingsmændenes Antal for Provinserne. Der er altsaa ikke det mindste i Vejen for, at man kan ned sætte Landstingets Medlemsantal f. Eks. med 7. Vi har 10 i Hovedstaden og 57 i Provinserne. Dette sidste Antal kan nedskæres med 7; saa vilde vi netop faa den Ligelighed, som vi efter Grundloven og Retfærdigheden bør have baade i og mellem de to Ting indbyrdes, og saa vilde Hovedstaden netop faa den Repræsentation, der tilkommer den efter Folketallet, sammenlignet med det øvrige Land.

Saa naaede vi da for Folketingets Vedkommende godt en Snes Mandater og for Landstingets Vedkommende 6 à 7 Mandater. Vi kunde naa op til 30 Mandater endda, eller rettere sagt: vi kunde faa en Nedsækering med 30 Rigsdagsmandater ved at blive paa det bestaaende Grundlag baade for Folketing og Landsting; og det kunde særdeles let lade sig gennemføre. Hvis dette altsaa havde været Hovedformaalet, saa vilde den højtaerede Minister være gaaet disse Veje, jeg her har omtalt.

Men et væsentligt Formaal har jo været — det siger Ministeren jo ogsaa i sin Tale, og det fremgaar af Lovforslagets Indhold — at vende tilbage til Enkeltmandskredse. Det er et Formaal, som vi fra vor Side i og